

РЕШЕНИЕ

№ 26133

гр. София, 28.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4197** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България, във връзка чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. А. А., гражданин на Република Н., чрез адвокат Б. К., срещу Заповед № 513з-2817 от 11.03.2026 г. на началник на отдел „Миграция” – СДВР, с която на оспорващия е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби.

Инвокирани се доводи за това, че К. по мениджмънт, търговия и маркетинг (КМТМ), където К. А. е записан в четвърти семестър в специалност „Маркетинг” е българско висше учебно заведение и към момента на подаването на заявлението за продължително пребиваване е бил отново в процедура по акредитация. Оспорващият вече е бил записан за студент в това учебно заведение, успешно е положил изпити и се е записал за поредния семестър.

Според оспорващия е вярно, че на КМТМ е била отказана последваща акредитация от страна на Националната агенция по оценяване и акредитация (НАОА), но на учебното заведение е даден допълнителен срок от 18 месеца, през който да изпълни дадените препоръки.

Твърди се, че висшето учебно заведение, в периода на отнета акредитация няма право да приема нови студенти, но законът не предвижда забрана, вече записани студенти, в редовна форма на обучение да продължат образованието си. К. А. А. попада именно в тази категория студенти. Той е записан в КМТМ на 29.02.2024 г., т.е. месец преди да бъде отнета акредитацията на училището, поради което е могъл да записва следващи семестри от обучението си.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат К. поддържа жалбата по аргументи, изложени в нея. Претендира се присъждане на разноски по представен списък. Представени са и допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът не се представява. От юрисконсулт А. са представени писмени бележки, в които се оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началник отдел „Миграция” – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отказа за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 19.02.2026 г. К. А. А., гражданин на Република Н., е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 200423, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като лице, записано в българско висше учебно заведение, редовна форма на обучение.

Установено е, че К. А. е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 13.03.2026 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно ЗЧРБ и ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, издаден от компетентните власти на Н., валиден до 12.02.2035 г., уверение № 003/13.02.2026 г., издадено от Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг, видно от което К. А. е записан в четвърти семестър, втори курс, редовна форма на обучение в специалност „Маркетинг” за учебната 2025/2026 г., извлечение от банкова сметка в Р. В., видно от което към дата 12.02.2026 г., същият е имал налични средства по сметката в размер на 9405 евро, медицинска застраховка за чужденци, със срок на валидност от 20.11.2025 г. до 19.11.2026 г., видно от която застрахователят покрива разходи за медицински разноски на К. А. А., за времето на престоя му в страната, нотариален акт № 124, рег. № 05961 от 16.04.2020 г., видно от който К. А. А. е закупил недвижими имот в [населено място] – апартамент с площ от 83,14 кв. м.

От страна на административния орган е приложена служебно справка за влизанията и излизанията от територията на страната на К. А. А. през 2023 г. до 2026 г., според която същият не е напуснал страната.

В становище рег. № 513р-26859 от 10.03.2026 г., съставено от старши инспектор при отдел „Миграция” – СДВР, е направено предложение до Началник отдел „Миграция” – СДВР, на К. А. А. да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 24в от ЗЧРБ, поради това, че той не отговаря на условията за издаване на разрешение за пребиваване. Като мотиви за издаване на разрешението е посочено, че видно от направената справка в електронния регистър НАОА, Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг е имал акредитация единствено за специалност „икономика”, за срок до 30.10.2024 г. Институционалната акредитация на висшето учебно заведение е отказана с решение от 28.03.2024 г., като няма данни ВУЗ да е в процедура по нова акредитация. След направено запитване до НАОА, е получен отговор, че Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг към момента няма институционална акредитация, но той има право продължи обучението и да издава дипломи на приетите вече студенти, но няма право да осъществява прием на нови студенти, след датата на получаване на

отказа – 16.04.2024 г. В становището е направен извода, че К. А. А. е бил приет през зимен семестър 2024/2025 г., т.е. след датата на получаване на отказа, поради което няма право да продължи обучението си и следователно няма основание за издаване на разрешение за пребиваване.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Като допълнителни доказателства са приети студентска книжка, издадена на К. А. А. от Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг, видно от която същият е записан на 29.02.2024 г. в специалност „маркетинг”, редовна форма на обучение, уверение № 225 от 01.06.2026 г. издадено на К. А. А. от Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг, видно от което същият е записан през учебната 2025/2026 г. в четвърти семестър, втори курс, редовна форма на обучение на образователно-квалификационна степен „професионален бакалавър”, специалност „маркетинг” и е бил записан за първи път в колежа на 29.02.2024 г. и писмо от НАОА от 11.05.2026 г., издадено във връзка със съдебно удостоверение, видно от което Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг е подал заявление на 08.12.2025 г. за нова институционална акредитация след получен отказ с решение на Акредитационния съвет от 28.03.2024 г. по протокол № 05. КМТМ има едно акредитирано професионално направление – Икономика, по специалности за придобиване на образователно-квалификационна степен „професионален бакалавър” по „маркетинг” и „предприемачество”.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена лично на К. А. А. на 12.03.2026 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 25.03.2026 г. (вх. № 10313), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че не са налице предпоставките по чл. 24в от ЗЧРБ за издаване на исканото разрешение.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед № 513з-2817 от 11.03.2026 г. на началник на отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе заповеди.

Тя е съставена и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването ѝ. Административният орган е направил заключение, че Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг, където К. А. се е обучавал, след отнетата акредитация не е висше учебно заведение,

поради което чуждестранният гражданин не може да продължи образованието си в него и следователно не може да получи разрешение за пребиваване на основание чл. 24в от ЗЧРБ.

По силата на тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението.

В разглеждания казус спорът се свежда до това дали Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг е висше учебно заведение, по смисъла на Закона за висшето образование (ЗВО) и дали К. А. А. може да продължи обучението си в него.

По силата на чл. 75, ал. 1 от ЗВО, акредитацията е признаване от Националната агенция за оценяване и акредитация на правото на висшите училища да дават висше образование по образователно-квалификационни степени в определени области, професионални направления и по специалностите от регулираните професии чрез оценяване качеството на дейностите по чл. 6.

На основание на чл. 83, ал. 7, т. 3 от ЗВО, при неизпълнение на дадените с решението за програмна акредитация на Акредитационния съвет на НАОА препоръки, тя може да се отнеме. До отнемане на акредитацията може да се стигне и по инициатива на министъра на образованието и науката. Отнемането става отново с решение на съвета, като според разпоредбата на чл. 88в, ал. 7 от ЗВО в срок до 12 /дванадесет/ месеца от момента на уведомяването за отнетата акредитация, висшето училище е длъжно да представи на Националната агенция за оценяване и акредитация доклад за предприетите действия в изпълнение на дадените му препоръки за отстраняване на слабостите, посочени в решението на Акредитационния съвет. В този срок, съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 4 от ЗВО висшето училище няма право да осъществява прием на нови студенти/докторанти. Висшето училище има право да продължи да провежда обучението и да издава дипломи на приетите преди момента на уведомяване за отнетата акредитация студенти/докторанти.

В случая няма спор, че К. по мениджмънт, търговия и маркетинг е подал заявление на 08.12.2025 г. за нова институционална акредитация след получен отказ с решение на Акредитационния съвет от 28.03.2024 г. по протокол № 05, видно от цитираното по-горе писмо на НАОА.

К. А. А. е бил приет за първи път в КМТМ на 29.02.2024 г. в специалност „маркетинг”, редовна форма на обучение, и това се установява от приетите и неоспорени по делото уверение № 225 от 01.06.2026 г. и студентска книжка.

От цитираните по-горе разпоредби и от самата оспорена Заповед № 513з-2817 от 11.03.2026 г. се установява, че при отнемане или отказ за предоставяне на институционална акредитация от страна на НАОА, записаните до отказа студенти могат да продължат обучението си в съответния ВУЗ и да получат диплома.

Т.е. отнемането на акредитацията на даден ВУЗ не го лишава от статута му на висше учебно заведение, защото откриването и закриването на висшите учебни заведения се извършва с решение на Народното събрание съгласно чл. 9, ал. 2, т. 1 от ЗВО.

В тази връзка съдът намира, че при липса на решение за закриване на КМТМ, К. А. А. има право да продължи обучението си там до завършването на образованието си в съответната образователно-квалификационна степен, в случая „бакалавър” по специалност „маркетинг”.

Същият е бил записан за първи път в това ВУЗ на 29.02.2024 г., докато отказа за нова институционална акредитация на същия е постановен с решение на Акредитационния съвет при НАОА от 28.03.2024 г. по протокол № 05, поради което за оспорваният е налице право да продължи образованието си в редовна форма на обучение и съответно да му се издаде разрешение за пребиваване на основание чл. 24в от ЗЧРБ.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция” – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 19.02.2026 г. от К. А. А., гражданин на Република Н., заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Неоснователно е направеното възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. Адвокат К. е получил като възнаграждение сума в размер на 500 евро, което се явява под определения с наредбата минимум.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. А. А., гражданин на Република Н., чрез адвокат Б. К., срещу Заповед № 513з-2817 от 11.03.2026 г. на началник на отдел „Миграция” – СДВР, с която на оспорващия е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция” – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 19.02.2026 г. от К. А. А., гражданин на Република Н., заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на К. А. А., гражданин на Република Н., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет цента) евро, представляваща платена държавна такса и платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.